

La gran retallada contra el nostre model social

D'ençà que va prendre possessió, el govern del president Mas ha fet del discurs de la retallada pressupostària l'eix de l'acció política. Ho justifica per la crisi econòmica general i per l'equilibri negatiu dels comptes públics. Però les mesures preses semblen més una resposta ideològica a l'actual model social que no pas una acció per corregir els problemes del dèficit o de l'atur.

El govern s'excusa en la crisi per desmuntar un model de provisió de béns i serveis públics que ens aprofitava a l'estat del benestar del nord i centre d'Europa, que va ser construït durant 30 anys amb importants mobilitzacions ciutadanes i amb els concurs polític dels governs municipals i de la Generalitat. I es vol desmuntar per qüestions ideològiques més que no pas econòmiques, ja que sabem que les societats on hi ha més cohesió social són les més competitives en l'actual context i les que afronten millor la crisi. Aquí, però, s'insisteix a afeblir un model que ha resultat d'èxit aquests darrers anys.

Catalunya té una ràtio d'habitants per empleat públic de 24, inferior a la d'Espanya (17) i molt per sota dels 8 de Suècia, 9 de Finlàndia o 12 de França o Bèlgica. Per tant, voler retallar despesa pública en salut, educació, atenció social o seguretat és desmantellar un model que encara és lluny d'Europa i que ha d'avançar en cohesió social.

La despesa pública sanitària a Catalunya és de les més baixes d'Europa, un 4,3% del PIB, enfront del 7,9 d'Alemanya o el 6,7 de mitjana a la UE. A educació no universitària hi dediquem el 2,55% del PIB enfront del 3,92% europeu. I si parlem de to-

ta la despesa en educació, estem al 3,1% del PIB enfront del 5%. Unes dades que no ens han de fer oblidar que a Catalunya, del 2005 al 2008, el nombre d'assalariats al sector públic ha baixat un 1,3% i les seves retribucions han minvat des del 2009 en torn del 10%.

Més enllà de les dades, sabem que les retallades no afecten només la reducció de personal. En sanitat s'anuncia una concentració de serveis que incrementarà el desplaçament dels usuaris als centres sanitaris; l'augment del temps de llistes d'espera per sobre dels 6 mesos que tant ens va costar assolir; la reducció del nombre de professionals sanitaris amb els efectes que ha de tenir sobre la qualitat; i altres mesures per fer possible una disminució del 10% del pressupost.

Tot plegat farà una societat menys saludable, dificultarà les polítiques preventives i tindrà efectes negatius sobre la salut de les persones, però també sobre el funcionament social i econòmic del país.

No té cap sentit culpabilitzar els treballadors de l'absentisme laboral quan no s'analitza quin efecte hi té augmentar el temps d'espera d'operacions de cataractes o genoll, o haver-se de desplaçar per a proves mè-

JOAN CARLES GALLEGO

SECRETARI
GENERAL DE
CCOO

diques o la saturació de l'atenció primària. Es parla d'absentisme com si el provoqués la personalitat de l'individu i no tingués res a veure amb el mal funcionament dels serveis de salut. La pèrdua de qualitat del sistema de salut tindrà una conseqüència evident: reduir l'esperança de vida, que té una relació directa amb la situació econòmica personal.

A l'ensenyament sabem que la reducció del pressupost fa que els centres no puguin fer front a despeses ordinàries de llum, aigua i altres costos de funcionament, així com a despeses que tenen a veure amb una atenció més individualitzada en els processos d'aprenentatge a l'aula. Una situació que s'agreuja amb la supressió de la sisena hora o el retorn a les ràtios mestre/professor per grup pactades amb la comunitat educativa l'any 1995. Mentrestant, des del govern insisteixen a parlar d'uniformes escolars, com si volguessin amagar sota la uniformitat les enormes desigualtats educatives que comporta atendre amb 3.000 docents menys els nens i nenes diversos i diferents que tenen en l'educació de qualitat l'única via de promoció social.

La consellera Rigau, a més, no s'oblida d'augmentar els recursos

per als centres privats que segreuen nens per raó de sexe o d'ingressos econòmics, o de mantenir el pagament directe de 2.500 professors de religió catòlica, que en una situació de crisi com l'actual podria finançar directament l'Església amb els ajuts públics que rep religiosament cada any.

Retallar ens porta a una societat menys educada, amb més fracàs i abandonament escolar. No només afebleix el dret a la promoció social dels individus, sinó que fa que estiguin menys qualificats professionalment per ser innovadors des d'un punt de vista tècnic, econòmic i social.

Les retallades no s'acompanyen de cap mesura que en compensi els efectes, o que creï ocupació i reactivi sectors econòmics estratègics. És indignant no visualitzar cap actuació que faci més coresponsables socialment els sectors més benestants de la societat. Els que han tret profit de les pràctiques que ens han dut a la crisi i que avui mantenen la posició de privilegi.

Assistim a una retallada de la despesa pública que és injusta socialment i inútil econòmicament, mentre a les 500 famílies més riques del país els regalem la desgravació fiscal d'herències milionàries i comprometem fons públics, sense contrapartides en termes de liquiditat creditícia, perquè les entitats financeres mantinguin les seves ràtios de solvència i, vergonyosament, les retribucions dels seus directius.

Malauradament, a l'hora d'afrontar els problemes socials i econòmics, el Govern de Catalunya actua unilateralment i les úniques propostes que fa no són imaginatives, per velles, ni neutres ideològicament.

La ràtio d'habitants per empleat pública és de 24 a Catalunya, 17 a Espanya, 12 a França, 8 a Suècia i 9 a Finlàndia. En sobren aquí?

JOAN CARLES GALLEGO ÉS SECRETARI GENERAL DEL SINDICAT COMISSIONS OBRERES DE CATALUNYA

Tenim una despesa en la sanitat pública del 4,3 del PIB, davant el 7,9 d'Alemanya o el 6,7 de mitjana a la Unió Europea